

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 3

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”

ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τῶν ἑλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ “ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ”

Ἡ ἐκδοσις τῆς «Δικαιοσύνης», ἐφ' ὅσον σκοπεῖ τὸν ἑλεγχον τῶν δικαστικῶν προσώπων, δὲν δύναται νὰ λογισθῆ δεδικοιολογημένη, καθότι εἰς τοῦτο εἶνε προωρισμένη ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία, ἣν ὁ νόμος ἀνέθηκεν εἰς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς καὶ τὸ Ὑπουργεῖον. Ἀλλὰ ὁ πειθαρχικὸς ἑλεγχος ἀπὸ πολλοῦ ἔχει παραλύσει τέλειον παρ' ἡμῖν, τὸ μὲν ἐνεκα τῆς ἀνεπαρκοῦς κεντρικῆς διοικήσεως τῆς δικαιοσύνης, τὸ δὲ καὶ κυρίως ἐνεκα τῆς ἀτελοῦς λειτουργίας, ἀν μὴ τῆς τελείας παραλυσίας, τῆς σχετικῆς πρὸς τοῦτο δικαιοδοσίας τῶν εισαγγελικῶν ἀρχῶν, ἀπωλεσασθῶν καὶ παραβλεπουσῶν τὴν τοιαύτην ἀποστολὴν αὐτῶν. Ὅθεν ἡ «Δικαιοσύνη», καθόσον κύριον σκοπὸν ἔχει νὰ διεγείρῃ τῆς πολιτείας τὴν προσοχὴν, καὶ τῶν εισαγγελέων καὶ τῶν δικαστικῶν συμβουλίων τὴν ἀδράνειαν νὰ ἀρῇ, καὶ ἐπαναφέρῃ οὕτω τὴν λειτουργίαν τοῦ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου, δικαιολογεῖται.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐγένετο τοῦτο παρὰ τῶν Κυβερνήσεων, καὶ ἰδίως παρὰ τῶν ἀναλαμβάνοντων τὴν διοίκησιν τῆς δικαιοσύνης, πρὸ τῆς ἐνεργείας τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἐνὸς ἡ δὲ ὁδὸς ἦν αὕτη, κατ' ἀνάγκην θὰ ἀκοιολογήσῃ, ἐνέχει τὸ κακόν, ὅτι διασείεται ἐπὶ μᾶλλον ἡ πεπολιθιστοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, πεπολιθιστοῦ ἦτις ἦδη δὲν εἶνε ἐδραία ὅσον πρέπει.

Ἡ μόνη ἐξουσία ἣτις πρέπει νὰ ἐμπνέῃ ἀπόλυτον σέβας, εἶνε ἡ δι-

καισύνη, καὶ διὰ τοῦτο ἡ πρόκλησις δημοσιευμάτων, ἀποδεικνύοντων ἀτελείας ἢ σφάλματα δικαστικῶν προσώπων, μείσι ἔτι μᾶλλον τὸ πρὸς αὐτὴν σέβας τοῦ λαοῦ.

Διὰ τοῦτο, εἰς μὲν τὴν διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης», ποιῶμαι τὴν φιλικὴν σύστασιν νὰ μὴ ἐπιλαμβάνηται εἰ μὴ σαφῶν καὶ ἀναμφισβητήτου ἀληθείας γεγονότων, ἀποφεύγουσα ὅσον ἐνεστι τὴν πρόκλησιν σκανδάλων καὶ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ προσώπων, εἰς δὲ τὰς ἀνωτέρας δικαστικὰς ἀρχὰς, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς εισαγγελεῖς καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, διὰ συντόνου ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἐπιβλέψεως, νὰ καταστήσῃ ματαιὰν τὴν ἐφεξῆς ἀποστολὴν τῆς «Δικαιοσύνης», ἐπανάγοντας τὴν πρὸς τὴν δικαιοσύνην πεπολιθιστῶν δικαζομένων. Ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν γίνεται ἡ ἐκδοσις τῆς «Δικαιοσύνης» δὲν εἶνε ἀσκοπος. Ἐλπίζω νὰ σπεύσωσιν αἱ ἀρχαὶ νὰ συντομεύσωσιν ὅσον οἶον τὴν ὀδὸν ἀνάγκην τῆς ἐκδόσεώς τῆς.

Ἡλίας Ε. Ποταμιάνος

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Εἴμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν σήμερον νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποῦ ἐγκρίνεται τὸ Καταστατικὸν τοῦ ἀρτισυστάτου «Δικηγορικοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηνῶν». Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπὸ κοινῆς δράσεως τῶν δικηγόρων κατέστη τύσον ἐπιτακτικὴ, ὥστε οὐδεμίαν τρέφομεν ἀμφιβολίαν, ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι τῶν ἐπιτυχόντων τὴν σύστασιν τοῦ συλλόγου τούτου, ἐστέθησαν ἤδη ὑπὸ ἐπιτυχίας :

Περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Καταστατικοῦ

τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικηγορικοῦ Συλλόγου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργῶν, ἐγκρίνομεν τὸ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1905 ἐξ ἄρθρων τριᾶκοντα τριῶν Καταστατικῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικηγορικοῦ Συλλόγου. Διατάσσομεν δ' ἐντὸς τῆς πρώτης τριμηνίας ἐκάστου ἔτους νὰ υποβῆλληται τῷ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργείων ἡ διὰ τὸ προηγούμενον ἔτος λογοδοσίαι τοῦ Συλλόγου, ἐπιφυλασσόμενοι ν' ἀνακλέσωμεν τὴν ἐγκρίσιν ἢ μὴ τῆς ἀρτίως ἀρθρῶν τῶν ἐγκρινομένου Καταστατικοῦ ἢ μὴ ὑποβλήθῃ λογοδοσίαι ἐντὸς τῆς τασσομένης προθεσμίας.

Ὁ αὐτὸς Ὑπουργὸς δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰανουαρίου 1906.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
Ν. Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ἈΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 Ἰανουαρίου

Οἱ εἰκοσι καὶ εἰς Πρωτοδικαίᾳ, οἱ διεθλοντες τὰς τριακοσίας ἐξήκοντα καὶ πέντε ἡμέρας τοῦ ἔτους 1905 ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τοῖς σπουδαστηρίοις των, ἀναμφιβόλως εἶνε οἱ ἄτλαντες τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος. Ἀπαντες ὁμοῦ ἐπεσώρευσαν ἐπὶ τῶν ὡμῶν των 20,636 πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ἀποφάσεις καὶ βουλεύματα, ἕκαστος δὲ τούτων συνεισέφερεν εἰς τὴν δικαστικὴν πανδαισίαν ἀνὰ 983 ἀποφάσεις, ἃς κατασκευάσεν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ὅσαι ἀπαιτοῦνται ὅπως ἀπαρτιθῆ εἰς ἐν-

αὐτός. Τὸ φαινόμενον ἀποβαίνει ἔτι μᾶλλον ἄξιον θαυμασμοῦ, ὅταν ἀναλογισθῆ τις ὅτι καὶ οἱ ἄτλαντες οὗτοι, παρ' ὅλων τῶν πνευματικῶν των ὡμῶν τὴν ἀνοσχίην, θὰ συνέπεσον ἐκ λόγων εἴτε γενικωτέρας συνηθείας εἴτε στενωτέρας ἀνάγκης, νὰ ἀπόσχωσιν ἐπὶ τινὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου ἡμέρας τῆς τοιοῦτης ἀσχολίας των, ὅποτε ἡ συγγὴ τῶν ἀριθμῶν πείρα διδάσκει ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποφάσεων, ὁ ἀναλογῶν κατ' ἐκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν εἰς ἕκαστον τῶν ἀκαταπονήτων τούτων τῆς Θέμιδος λειτουργῶν, εἶνε κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἕξ. Ἐν λόγοις ἄρα ἄλλοις, ἕκαστος ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῆς, ἀνὰ πᾶσαν μὲν ἡμέραν τοῦ ἔτους 1905 ἐγένετο ἀκροατῆς καὶ μελετητῆς, συγχρόνως δὲ καὶ κριτῆς ἀλλὰ καὶ συγγραφεὺς τριῶν ὑποθέσεων καὶ ἀποφάσεων, ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἐργάσιμον τοιαύτην, ἕξ κατ' ἐλάχιστον ὅρον. Τοιαύτη ἡ ποσοτικὴ τῶν ἐν Ἀθήναις εἰκοσι καὶ ἐνὸς Πρωτοδικῶν ἐργασία ἐντὸς τοῦ ἔτους 1905, πρὸ τοῦ ὅγκου τῆς ὁποίας διαστακτικῶς θὰ σταματήσῃ καὶ ὅ τὴν ἀρίστην περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀριτιότητος καὶ ἐργατικότητος τῶν Ἑλλήνων δικαστῶν τρέφων γνῶμην.

Τὸ ἀξίωμα ὅτι ἡ μεταξὺ τῆς ποσότητος πάσης ἐν γένει ἐργασίας καὶ τοῦ ποιοῦ ταύτης σχέσις εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογος, νομίζομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρὸ πάντων ἔχει ἐφαρμογήν. Ὅσον δὴποτε εὐχερῆς καὶ ἀν ἐκληφθῆ ἡ πρὸς μελέτην τῶν ὑποθέσεων καὶ ἐκδοσιν τῶν ἀποφάσεων ἐργασία, ἀντίληψις οἰαδῆποτε καὶ δαινότης οἰαδῆποτε καὶ ἀν ἀποδοθῆ εἰς τοὺς ἐπιτελέσαντας, καὶ ἀτυχῶς ἀπὸ δεκαετηρίδων ἐπιτελουντας, τὸ ἀριθμητικὸν τοῦτο κατόρθω-

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΛΙΒΑΔΑ

Ἐφημερίστῃ τῆς Πολιτικῆς Διοικήσεως

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΖΩΗ, ΚΑΙ ΑΙΤΙΑ, ΘΑΝΑΤΟΥ ΔΩΡΕΑΣ

ΤΟΥ ΟΜΑΛΟΥ ΚΑΙ ΑΝΩΜΑΛΟΥ
ΑΠΡΟΣΠΟΡΙΣΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΙΣΧΥΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ (1)

Ἡ ἀπόσπασμα ἐξ ἐνεκδότητος πραγματείας περὶ τῆς ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς δικαίῳ ἰσχύος τοῦ θεσμοῦ τῶν χρηματίων.

Τῷ ὑπεζούσιῳ, τέκνῳ τῷ μὴ ἔχοντι κατὰ τὸν νόμον μὴδὲ τῇ συνεπινεύσει τοῦ πατρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ διαθήσθαι διὰ διαθήκης τὸ ἀνώμαλον ἀπροσπρίστον χρηματίον (peculium adventi-

cium irregulare) εἶναι. Ἄρα γὰρ ἐξ ὅν νὰ δωρηθῆται αὐτὸ αἰτίᾳ θανάτου; Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀμκλοῦ ἀπροσπρίστον χρηματίου (peculium adventicium regulare) ἀναφέρεται, σφόδρα τὰς γνώμας δίστανται τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου οἱ ἐρμηνευταί. Ἐνιοὶ διατείνονται ὅτι αἱ τοιαῦται τοῦ ὑπεζούσιου δωρεαὶ ἀμοιροῦσι νομικοῦ κύρους, διότι, ὡς λέγει ὁ Οὐλπιανός, ἀπείρηται τῷ ὑπεζούσιῳ τῷ δωρεῖσθαι αἰτίᾳ θανάτου δι' ὃν λόγον καὶ τὸ δωρεῖσθαι διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ (pari ratione qua donare filius familias prohibetur, etiam mortis causa prohibetur) ὁ λόγος δὲ οὗτος εἶναι ὅτι κατὰ τὸν θεμελιώδη τοῦ ἀρχαίου ρωμαϊκοῦ δικαίου κανόνα, ὁ ὑπεζούσιος οὐδὲν ἔχει ἴδιον, ἀλλὰ πάντα κτᾶται τῷ πατρὶ (qui in nostra potestate est nihil suum habere potest- quidquid ad liberos pervenit, hoc parentibus suis acquirunt), ἐφ' ὃ καὶ ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ρῆσει καὶ ἀλλαχόθι τῶν Πανδεκτῶν ὁ Οὐλπιανός ἀπαφρίνεται ὅτι: ἔξεστι μὲν τῷ ὑπεζούσιῳ συνεπινεύοντος τοῦ ἰδίου πατρὸς νὰ δωρηθῆται τὸ

παικίον χρηματίον (peculium profectitium), ἀλλ' ἡ δωρεὰ εἰκάζεται γενωμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς (perinde est ac si pater ipse donaverit), ἅτε μόνον ἔχοντας τοῦ χρηματίου τούτου τὴν ἀπόλυτον δεσποτείαν.

Ὁ κανὼν ὅμως ἐκεῖνος, ὅτι ὁ ὑπεζούσιος οὐδὲν κέκτηται ἴδιον, εἶχεν ἤδη κατὰ τὴν ἐπὶ Ἰουστινιανῶν, ὁ δὲ ὑπεζούσιος, κεκτῆμένος αὐτὸς τοῦ ὀμκλοῦ ἀπροσπρίστον χρηματίου τὴν δεσποτείαν, γνώμη δὲ τοῦ πατρὸς καὶ τὸ τῆς ἀπκλυτρίσεως αὐτοῦ δικαίωμα, ἔχει, ὡς εἰκός, κατὰ τὸ ἰουστινιανεῖον δικαίον καὶ τὸ τοῦ δωρεῖσθαι οὐ μόνον διὰ δωρεᾶς αἰτίᾳ θανάτου, ἀλλὰ καὶ διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ. Τοῦτ' αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τοῦ ἀνωμάλου ἀπροσπρίστον χρηματίου, οὐτινος ὁ ὑπεζούσιος ἔχει τὴν ἀπόλυτον δεσποτείαν καὶ τὴν περὶ τὸ συμβάλλειν ἰκνότητητα, ἅπερ καὶ μόνον κατὰ τὰς καθόλου τοῦ δικαίου ἀρχὰς ἀρκοῦσιν εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐγκυρον καὶ χωρὶς τῆς γνώμης τοῦ πατρὸς συνομολόγησιν οὐ μόνον τῆς ἐν ζωῇ, ἀλλὰ καὶ τῆς αἰτίᾳ θανάτου δωρεᾶς, ἣτις καὶ αὕτη quo ad initium et ordinationem εἶναι σύμβουσις. Ἀληθεύει μὲν ὅτι ἐν Παν-

δεκταῖς ἀπαντᾷ καὶ ἑτέρα ρῆσις τοῦ Οὐλπιανῶν, ὅτι ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν τοῦ συντάσσειν διαθήκην ἔχει καὶ τὴν τοῦ ποιῆσθαι δωρεᾶς αἰτίᾳ θανάτου (mortis causa donare poterit cui testari permissum est), καθάπερ ὁ ὑπεζούσιος στρατιώτης ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ χρηματίου (peculium castrense) ἀλλ' ἐκ τῆς οὐλπιανείου ταύτης ρῆσεως οὐδαμῶς συνάγεται καὶ τὸ ἐναντιῶν ὅτι, ὅτινι δὲν εἶναι ἐξ ὅν νὰ διατιθῆται, δὲν εἶναι ἐξ ὅν οὐδὲ δωρηθῆται διὰ δωρεᾶς αἰτίᾳ θανάτου.

Ἐρρήθη ἐν τοῖς πρόσθεν ὅτι κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δικαίον ἀμφήριστον εἶναι τὸ ζήτημα ἀν ὁ ὑπεζούσιος ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δωρεῖσθαι τὸ ὀμκλὸν ἢ τὸ ἀνώμαλον ἀπροσπρίστον χρηματίον, συνεταξάμεθα δὲ τῇ γνώμῃ τῶν δοξαζόντων ὅτι ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν χρηματίων ὁ ὑπεζούσιος ἔχει τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δικαίωμα, σὺν ταύτῃ τῇ διαφορᾷ, ὅτι ἵνα δωρηθῆται τὸ ὀμκλὸν ἀπροσπρίστον χρηματίον, δεῖται πάντως τῆς τοῦ πατρὸς συνκινήσεως. Κατὰ τὸ παρ' ἡμῶν ἰσχύον νεώτερον δικαίον ὑπεζούσιος, εἶναι μόνον ὁ ἀχειράφειτος ἀνήλικος ζητεῖται λοι-

(1) Διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου τῆς «Δικαιοσύνης» παραλείπονται αἱ ποικίλαι σημειώσεις καὶ παραπομπαί.

μα Πρωτοδικας, ή πραγματικότης του αντιστρόφως αναλόγου της σχέσεως του ποσού προς τὸ ποῖον παραμένει πάντοτε ή αὐτή.

Χαρτόσημα τόσα, ὅσα ή διεκπεραιώσις μυριάδων δύο και πλέον ἀποφάσεων ἀπαιτεῖ, ἀναμφιβόλως ἐμελανώθησαν, ἀνάλογος δὲ χρυσός κατέκλυσεν ἐκ τοῦ τοιούτου μελανώματος τὸ Δημόσιον Ταμεῖον και μεθοδικῶς πλέον κυλλίωμεν ἀνά πᾶν ἔτος τὸν λίθον, σύρομεν κατὰ χιλιάδας τοὺς ἀγρότας και τοὺς ἐμπόρους και τοὺς ἀστούς ἐν γένει διὰ μέσου διαδρόμων οἰκτρῶν τὴν θέαν και δωματίων ή αἰθουσῶν αἱ ὁποῖαι, μόνον διότι κοσμοῦνται ἀπὸ τοῦ Θεανθρώπου τὴν εἰκόνα, ἐμπνέουν τὴν ἐντύπωσιν δικαστικῶν αἰθουσῶν, οὕτω δέ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι λύομεν τὰς ἰδιωτικὰς διαφορὰς ή κολάζομεν τοὺς ἀδικουντας, ἐπισωρεύομεν γραφειοκρατικώτατα ἐπὶ σανιδωμάτων σωροὺς χάρτου ἀμετρήτους και με τὴν συνειδησιν πλέον ήρεμον, κοιμώμεθα τὸν ὕπνον τοῦ ἐναρέτου, ἀφοῦ τόσας ἐξεδώκαμεν ἀποφάσεις και τόσα ἐλύσαμεν τῶν δικονομιῶν μας και τῶν ἄλλων νόμων μας σοφίσματα, τριπλασιάζοντες οὕτω και τετραπλασιάζοντες τὰς δίκας και δεκάκις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπανερχόμενοι και εἰκοσιν χιλιάδας ἐκδίδοντες ἀποφάσεις ἐντὸς ἐνὸς και μόνου ἔτους, μετατρέπομενοι οὕτως, οὐχὶ εἰς κριτὰς διαφορῶν, ἀλλ' εἰς διεκπεραιωτὰς δικῶν. Ἄν αὐτὸ καλεῖται δικαιοσύνη, ἀναμφιβόλως κατελάβομεν τὰ σκῆπτρα ταύτης. Ἀτυχῶς ἄλλη εἶνε τῶν πραγμάτων ή πείρα και τῶν ἀποτελεσμάτων ή κραυγή. Πολυδικουντες, ἐμορφώσαμεν οὐχὶ δικηγόρους ή δικαστὰς, ἀλλὰ σοφιστὰς και σχολαστικούς τῶν νόμων ἐρμηνευτὰς, μετὰ βήματος δὲ σημειωτοῦ ἀγωνιζόμενοι νὰ ἀπονεύωμεν τὸ δίκαιον, κατεπονήσαμεν τοὺς ἀνάζητοῦντας τοῦτο εἰς τὰ δικαστήρια, διότι δίκαιον οὗτοι μᾶς ζητοῦν και οὐχὶ συνταγὰς πρὸς λύσιν ζητημάτων. Ποῖον και οὐχὶ ποσόν. Ὄταν τὸ πρῶτον ἐπικρατήσῃ, τὸ δεῦτερον κατ' ἀνάγκην θὰ ὑποχωρήσῃ. Ὄταν τὸ προφορικὸν ἐν τῇ διαδικασίᾳ ἐφαρμοσθῇ, ἔστω και ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀτελῶν διατάξεων τῆς Δικονομίας μας, ὅταν αἱ ἐν νάρκῃ τελεία διατελοῦσαι διατάξεις περὶ προσωπικῆς ἐμφανίσεως τῶν διαδίκων τύχῳσιν ἐφαρμογῆς, ὅταν αἱ μαρτυρικαὶ και αἱ ἄλλαι ἀποδείξεις διεξά-

γωνται κατὰ κανόνα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅταν αἱ περισσώτεραι τῶν ἀποφάσεων δημοσιεύονται ἐπ' ἀρρατηρίου, ὅταν πλείστα ἄλλαι πρακτικώτατα τῆς νομοθεσίας ἡμῶν ἀρχαὶ ἀναζητήσῳν, τότε οὔτε οἱ δικαστοὶ ἡμῶν θὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην τόσον ἐξαντλητικῶς νὰ ἐργάζονται οὔτε και ή διὰ τῶν δικαστηρίων ἀνεύσεις τοῦ δικαίου τόσον δύσκολον ἀπόκτημα θὰ θεωρηθῆται. Εἶνε ταῦτα ἀδύνατα; Ἀτυχῶς τοῦ παρελθόντος ή ἀπάντησις εἶνε καταφατικῆ.

ΤΑ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀκαίρωσ, καθ' ἡμᾶς, ἐγένοντο ἀντικείμενα συζητήσεως ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ, γεγονότα τινὰ ἀποβλέποντα τὴν διεκπεραιώσιν παρακαταθηκῶν ὑπὸ τοῦ πρῶτου Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν κ. Δ. Ἀντωνιάδου. Ἀφοῦ ὁμῶς ἀνεκινήθη ἀπᾶξ τοιοῦτο ζήτημα, νομιζόμεν ὅτι ὑπέχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρασχωμεν ἀκριβεῆς ἐπ' αὐτοῦ πληροφορίας.

Ἀπὸ τινῶν μηνῶν εἶχον κατασχεθῆ και παρεμένον κατατεθειμέναι παρὰ τῆ εἰσαγγελίας 777 δραχμαὶ και εἰς δακτύλιον χρυσοῦς. Ἐκ τούτων εἶχον ἀποδοθῆ εἰς τὸν δικαιοῦχον διὰ συμβολαίου δραχμαὶ ἑπτακόσαι, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐξήκολούθουν παρακένουσαι εἰς χεῖρας τοῦ κ. Ἀντωνιάδου και μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸν διάδοχόν του, ὁπότε ἀνεφάνη και πάλιν ὁ δικαιοῦχος ἀναζητῶν τὸ ἐκ δραχμῶν 777 ὑπόλοιπον και τὸν δακτύλιον. Τότε ὁ κ. Ἀντωνιάδης ἐδήλωσεν ὅτι τὸ μὲν χρηματικὸν ἐκεῖνο ὑπόλοιπον εἶχε παρακρατήσῃ, διότι ὑπῆρχεν ἐγγραφόν τι ἐνὸς ἀστυνομίου καθιστῶντος γνωστόν, ὅτι διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνακρίσεων εἶχον δαπανηθῆ τόσα ὅσα τὸ κρατηθὲν ὑπόλοιπον, ὁ δὲ δακτύλιος ὃν ἐπέστρεψεν, εἶχεν ἀναμειχθῆ μετὰ τῶν ἄλλων πραγμάτων και ἐγγράφων, ἅτινα συναπεκόμισεν ἀναχωρῶν τῆς Εἰσαγγελίας.

Οὕτως ἔχουσιν ἀκριβῶς τὰ πράγματα ἐπὶ τοῦ ἐπαροδίου τούτου, ὅπερ, ἀκαίρωσ, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀπησχόλησε τὸν ἡμερησίον τύπον. Ἐτέρω τὴς ἀνωμαλίας, ἥτις ἠδύνατο νὰ προκύψῃ, ἔνεκα κοσμημάτων τινῶν ἅτινα ὑπὸ τινος οἰκογενείας τοῦ Πειραιῶς εἶχον παραδοθῆ κατὰ τὸ θέρος εἰς τὸν κ. Ἀντωνιάδην, ἤρθη και αὕτη δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἰδίου πρὸς ἐν ἐκ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ἐκεῖνης,

καθ' ἣν ἐπιστολήν, τὰ κοσμηματα ἅτινα παρεδόθησαν εἰς τὸν κ. Ἀντωνιάδην ἀτομικῶς και ἐμπιστευτικῶς, εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς οἰκογενείας.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν πρωτότυποι διὰ τε τοὺς ἀντιπάλους δικηγόρους και διὰ τὸ ἐκδὸν τὰς ἀποφάσεις δικαστήριον, διεξήχθησαν προσφάτως πέντε δίκαι ἐνώπιον τοῦ Β'. Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν. Δικηγόρος, ἐπιτυχῶν τὴν ἐπιθύρωσιν πέντε πινάκων τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου, παρέλιπεν ἐκ παραδρομῆς ἐν κονδύλιον ἐκ δώδεκα δραχμῶν. Ἐνεκα τούτου ἡγεῖρε κατὰ τοῦ πελάτου του πέντε αὐτοτελεῖς ἀγωγὰς, δι' ἐκάστης τῶν ὁποίων ἐζήτηε τὸ ἐκ δραχμῶν δώδεκα κονδύλιον τοῦτο. Ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ Β'. Βορείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου εἰσῆχθησαν αἱ ἀγωγαὶ αὗται, ἔκρινε μὲν ταύτας βασιμῶς. ἀνεῦρεν ὁμῶς τὸ ἐκ δραχμῶν δώδεκα ζητούμενον ποσὸν ὑπέρογκον και περιώρισεν αὐτὸ εἰς δραχμὰς τρεῖς, οὕτως ὥστε ἀπέρριψε κατ' οὐσίαν τὴν ἀγωγήν κατὰ τὰ τρία τέταρτα. Διὰ τοῦ συμπεράσματος ὁμῶς τούτου κατέληξεν εἰς τὸ ἕτερον, ὅτι κατὰ τὸ πλείστον ἠττήθη ὁ ἐνάγων, ἔνεκα τούτου δὲ κατεδικάσθη τὸν ἐνάγοντα δικηγόρον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἐκ δραχμῶν τεσσάρων και εἰς τὰ τέλη. Τοιοῦτοτρόπως ὁ νικήσας ἐνάγων, ἐδικαιώθη μὲν ν' ἀπαιτήσῃ δραχμὰς τρεῖς, ὑπεγράθη ὁμῶς νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἀντιδίκον του δραχμὰς τέσσαρας διὰ τὰ ἐπιδικασθέντα αὐτῷ δικαστικὰ ἔξοδα, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ Καθμεία αὕτη νίκη τῷ ἐστοίχισε δραχμὴν μίαν, πλὴν τῶν ἐξόδων τῆς προδικασίας και τῶν τελῶν. Τὸ πρᾶγμα ὁμῶς οὔτε μέχρι τοῦ σημείου τούτου σταματᾷ, διότι ὁ δικηγόρος τοῦ ἠττηθέντος, ἀλλὰ και νικητοῦ ἐξελθόντος ἐναχομένου, κοινοποιεῖ πέντε ἐπιταγὰς, δι' ἐκάστης τῶν ὁποίων ζητεῖ μὲν τὴν δραχμὴν, ἥτις ὑπελείφθη μετὰ τὸν συμψηφισμὸν τοῦ ἐπιδικασθέντος εἰς τὸν ἐνάγοντα κεφαλαίου, ἀλλὰ και δραχμὰς ἑπτὰ ὡς ἔξοδα τῆς ἐπιταγῆς!

Ἐναχομένει ἤδη νὰ κοινοποιηθῶσιν ἀνακοπὰ κατὰ τῶν ἐπιταγῶν τούτων, νὰ προκληθῶσι νέα συζητήσεως και ἀποφάσεις, διὰ νὰ παραγάγῃ και ή Ἑλλάς ὁμοιον παράδειγμα πρὸς τὸ γνωστὸν τοῦ Ἄγγλου ἐκεῖνου περιηγητοῦ, ὁ ὁποῖος παρεμείνει ἐπὶ εἴς μῆνας ἐν Βερολίῳ, ἀγωνιζόμενος νὰ ἀναλάβῃ δύο μάρκας ἄς ἐνόμισεν ὅτι ἐπλήρωσεν ἐπὶ πλέον εἰς ἓνα ἀμᾶξηλάτην. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, χάριν τῆς ἱστορίας ἀναφέρομεν, ὅτι οἱ δικηγόροι τῆς πρωτοτύπου ταύτης δικαστικῆς πάλης εἶνε οἱ

Κωνστ. Μκιῆς πληρεξούσιος τοῦ ἐναχομένου και ἐπιτάκτονος και Ἀλκιβ. Τσακμάκης ὁ ἐναχογῶν πεντάκις και πεντάκις ἐπιταχθεῖς.

Αἱ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ή ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ή ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως ἐξετάζει σήμερον τὴν ἀποστολὴν τῆς «Δικαιοσύνης» δικηγόρος τῆς περιωπῆς και τῆς πειρᾶς τοῦ κ. Η. Ποταμιάνου, ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ

Πειθαρχικῆ ἐξουσία και δημοδότης ἐλεγχος ὁποῖαν δημοσιεύομεν σήμερον. Ὁ δικαπρεπὴς δικηγόρος, τὰς δεκαετηρίδας τῆς δικηγορίας τοῦ ὁποῖου ἐχαρκατήρισε πρὸ πάντων τὸ θάρρος και ή θέρμη, μετὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐπιλαμβάνεται πικρῶς ζήτηματος, ρηγγύει τὴν κραυγὴν ὅτι: «Ὁ πειθαρχικὸς ἐλεγχος ἀπὸ πολλῶν ἔχει παραλύσει τέλος παρ' ἡμῖν» και ὅτι τῆς «Δικαιοσύνης» ή ἐκδοσις οὐ μόνον δικαιολογεῖται, ἐφ' ὅσον ὁ ἐλεγχος οὗτος ἐξήκολούθηε παρακένων ἐν ἀδρανεῖα, ἀλλὰ και ὡς ὀδυνηρὰ ἀνάγκη ἐπιβάλλεται. Τοιοῦται αἱ τρανὰ ἀλήθειαι, ἄς μετὰ τὸ γνωστὸν συνεσπυγμένον και ἀδρόν ὕψος του, θίγῃ ὁ δικαπρεπὴς δικηγόρος και πολιτευτῆς κ. Η. Ποταμιάνος. Ἄν ή ἐτέρω γνώμη του, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ παραθέσῃ, ὅτι πᾶσα περὶ τῶν ἀφορῶν τῶν τῆς δικαιοσύνης δημοσίᾳ συζήτησις εἶνε πάντοτε ἐπιβλαβὴς εἶνε ή ἀρχουσα, ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἔχωμεν ἀντίθετον γνώμην.

Και εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πρωτοδίκου κ. Ἀνδρ. Γαρουφαλῆ ὑπῆρχεν ἀτυχῶς ἐφημερίδας, αἵτινες, κατὰ τὸ γνωστὸν σύστημα τοῦ προπορεύεσθαι τῆς ἀνακρίσεως, ἀνέλαβον, οὐ μόνον τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ καλασίου ή μὴ πειθαρχικῶς ή ποινικῶς τῶν πράξεων, αἵτινες ἀπεδόθησαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ και τὴν προαπὸδειξίν τρόπον τινὰ τοῦ ἀληθοῦς ή μὴ τούτων. Εἰς τὴν τοιαύτην συζητητικὴν, ή «Δικαιοσύνη», ή διεθυνομένη και γραφομένη ὑπὸ προσώπων, κατ' ἐπάγγελμα τοῦλάχιστον ὑποχρέων νὰ σέβωνται τοὺς νόμους και νὰ ἀποκαλύπτωνται πρὸ τοῦ μυστικοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς καταδικωτικῆς ἀρχῆς, δὲν ἔχει ἀνάμειξιν τινὰ. Τὸ ἂν ὁ κ. Α. Γαρουφαλῆς εἶνε ἀθῶος ή και ἀθώωτατος ἔστω, ὅπως ἐγράφη ὡς λεχθὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πρὸς τὸν κ. ὑπουργόν τῆς Δικαιοσύνης, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ή ὅτι ὁ ἐπο-

πὸν ἂν ἔξεστι παρ' ἡμῖν τῷ ὑπεξουσίῳ ἀνηλικῶ νὰ δωρηθῆται διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ ή αἰτίᾳ θανάτου τὸ ὄμαλόν ή τὸ ἀνώμαλον ἀπροσπόριστον χρημάτιον. Τὸ δίκαιωμα τοῦ δωρεῖσθαι τινὰ τὴν ἰδίαν οὐσίαν ἀναγκαιῶς προϋποτίθησι τὸ δίκαιωμα τοῦ ἀπαλλοτριῶν αὐτήν ὁ ὑπεξούσιος ὁμοῦ ἀνηλικος, κατὰ τὸ ρῆμα τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ ΧΠΘ' νόμου ἄνευ συναινεσεως του πατρός. . . δὲν δύναται νὰ ἀπαλλοτριώσῃ τὴν περιουσίαν του, κατὰ τὴν ὀρθὴν δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ἐρμηνείαν, ἔνα ἔχη κύρος ή ἀπαλλοτριώσις οὐσίας τοῦ ὑπεξουσίου ἀνηλικου, τὴν περὶ ἀπαλλοτριώσεως σύμβασιν, οὐχὶ ὁ ὑπεξούσιος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ λόγῳ διὰ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐκπροσωπῶν αὐτὸν και τὴν οὐσίαν αὐτοῦ διαχειρίζων πατήρ, δέον νὰ συνομολογήσῃ, μηδὲ τὸ παράπαν τῆς συναινεσεως τοῦ ὑπεξουσίου ἐν τούτῳ δεόμενος. Τούτου οὕτως ἔχοντος τὸ ζήτημα, ἂν ἔχη κύρος ή δωρεὰ οὐσίας τοῦ ὑπεξουσίου ἀνηλικου κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον δίκαιον, δέον ἀκριβεστερον νὰ τεθῆ ὡδε. (Ἐπεταῖ τὸ τέλος).

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΤΟΠΑ ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΠΟΥΚΡΑ Δικηγόρου ἐν Ἀθῆναις (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου) Ἄλλ' ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις, περὶ τῶν ἱατροδικαστῶν τῆς Εἰσαγγελίας, βεβαίως, κατὰ μείζονα λόγον, δύναται, προκειμένου περὶ τῶν ἀστυιάτρων, οἵτινες πρὸς τῷ διπλώματι και τῇ εὐνοίᾳ ἔχουν και τὴν σπάθην, ἥτις πολλακίς τοῖς χρησιμεύει πρὸς λύσιν ἱατροδικαστικῶν ζητημάτων. Πῶς ἐνεργεῖται ή ἐξέτασις, και πῶς οὐναδόσονται αἱ ἱατροδικαστικαὶ ἐκθέσεις Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Εἰσαγγελίας Ἀθηνῶν θὰ συναντήσῃ τις ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, πέντε ή ἐξ ἱατροῦς, εἰτόμοις ὅπως δεχθῶσι τὴν ἐντολήν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, πρὸς ἐνέργειαν τῶν καθήκοντων αὐτῶν.

Ἀπασχολοῦνται ἐκεῖ, συνομιλοῦντες περὶ διαφορῶν ζητημάτων, ὅτε αἰφνης ἀκούσεται ὀξύς κωδωνισμός, ἐκ τοῦ Εἰσαγγελικοῦ Γραφείου. Εἰς ὑπάλληλος ἀποσπώμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης πρὸ τῆς ὁποίας ἐργάζεται, εἰσέρχεται εἰς αὐτὸ, κλειῶν ὀπισθὲν του τὴν θύραν. Τὸ ρεῦμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ κομβίου μετεδόθη ἤδη εἰς τοὺς ἱατροῦς, οἵτινες ἀνήσυχτοι συνωθοῦνται πρὸ τῆς ἐρμητικῶς κεκλεισμένης θύρας τοῦ Γραφείου τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, ἐνῶ τὰ βλέμματά των, εἰς ἃ ἀντανανκλάται ή ἀγωνία, προσκολῶνται ἐπ' αὐτῆς και πειρῶνται νὰ μαντεύσασιν, ποῖον ή εὐνοῖα τοῦ κ. Εἰσαγγελέως θὰ ἐκλέξῃ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, διὰ μίαν ἐξέτασιν. Ἡ θύρα μετ' ὀλίγον ἀνοίγεται και πάλιν, και ὁ ὑπάλληλος ἐμφανίζεται εἰς τὸ κενὸν αὐτῆς, κρατῶν ἐγγράφον. Ἡ ἀγωνία τῶν ἱατροδικαστῶν ἐπιτείνεται, και ὡς νεοσσοί, περικυκλοῦσι τὸν ἄγγελον, ὅστις θὰ τοῖς μεταβιβάσῃ, τὴν μετὰ τόσων πηλῶν, ἀνκνενομένην γλυκεῖαν ἐντολήν. Ἄλλ' ἐκεῖνος Στανᾶς και φιλοπαίγμων, ἀρνεῖται ν' ἀποκαλύψῃ τὸν εὐτυχῆ, ὃν ή εὐνοῖα ἐξέλεξε και παίζει μετὰ τὴν

ἀγωνίαν και γελᾷ και σαρκάζει. Ἐπὶ τέλους ἐν ὄνομα ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ εἰρωνικά του χεῖλη και ὁ εὐνοῦθεις παραλαμβάνει τὸν τραχυματιῶν ὅπως τὸν μεταφέρει εἰς τὸ δωματίον τῆς ἐξετάσεως, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἱατροδικασταί, μετὰ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς και τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις μελαγχολίας, ἐπανέρχονται εἰς τὰς θέσεις των, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχον ἐγκαταλείψει μετὰ τόσας ἐλπίδας. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τοὺς τελευταίους τούτους παρατηροῦντας τὴν ὄρσφην και ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν ἱατροδικαστὴν μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς του. Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐκπλήξεως, κρίνομεν κελόν, εὐθὺς ἀμέσως νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι δωματίον ἐξετάσεως, ὡς ή ἐπιστήμη ή ὁ ἀνθρωπισμός ἀπαιτεῖ, δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ Εἰσαγγελίᾳ Ἀθηνῶν. Ἡ ἐξέτασις τελεῖται ἄλλοτε μὲν ἐν τὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου, πλακισομένου ἀπὸ δύο δωματία, ἐξ ὧν τὸ ἐν, πρῶτον μαγειρεῖον, νῦν χρησιμεύει ὡς θάλαμος τῆς ἐπιστασίας τοῦ Εἰσαγγελέως κατασταθμῶς, τὸ δὲ ἕτερον ἀπὸ τῆς κατασκευῆς τῆς οἰκίας, χρησιμοποιεῖται δι' εἰδικὰς ὄλως περιστάσεις, ἄς ή φύσις και εἰς τοὺς πρώτους ἐνοίκους και εἰς τοὺς

πεύων την ύλην της «Δικαιοσύνης», υπό την εϋθύνην του οποίου εγράφθησαν όσα εγράφθησαν, υπέπεσαν εις τό άδίκημα της συκοφαντίας ή εις άλλο τι άδίκημα, διά τό όποιον και θα κληθή και υπόχρεως είνε να λογοδοτήση. Το να αναμασσώνται όμως εν ταίς στήλαις εγκριτών Αθηναϊκών εφημερίδων επιχειρήματα, άτινα ουδέ δικολάβοι θα μετήρχοντο, ότι τό υπό τύπον δώρου χρηματίζεσθαι τόν δικαστήν ενομιμοποιήθη έκπαλαι εν Ελλάδι, αυτό αποτελεί ύβριν αυτόχρημα έκ τών δεινοτέρων διά πάντα ανεξαίρετως "Ελληνα δικαστήν, κατά της όποιας, παρ' όλην ήμῶν τήν πρόθεσιν του να τηρήσωμεν στάσιν όσον τό δυνατόν ουδέτερον, δέν δυναμέθα ή να διαμαρτυρηθώμεν. Εκείνο ύπερ οι δικηγόροι οι τε εν Αθήναις και οι εν τοίς επαρχιακοίς δικαστηρίοις ήνεχθησαν, τό να παρέχεται δηλαδή μικρά τις άμοιβή εις τούς εισηγητάς τών αποδείξεων αμίσθους Παρέδρους ή Ειρηνοδίκας, τουτο ου μόνον δέν εφηρμοσάν ποτε, άλλ' ουδέ και εκέκθησαν καν προκειμένου περιτακτικού δικαστοϋ. Προσθέτομεν ακόμη ότι παράδειγμα τακτικού δικαστοϋ αποδεχθέντος άμοιβήν δι' εισήγησιν αποδείξεων δυσχερέστατα θα δυνηθώσι να υποδείξουν άλλο, πλην τών κατ' εξακολούθησιν τοιούτων του κ. Α. Γαρουφαλιά, οι όπαδοί της θεωρίας του μπαξισίου, οιτινες εν τῷ άγῶνι, εν ανέλαβον, όπως αποδείξουν ότι ουτε απαγορεύεται τό δέχεσθαι τόν Πρωτοδίκη άμοιβήν υπό τοιούτους όρους ουτε και ποινικῶς ή πειθαρχικῶς καλάσιμον είνε, άς έχωσιν ύψιν τό απόφθεγμα: ου πάν ύπερ εξεστι και εϋπρεπές εστι.

Άλλο θέμα τό όποιον πρέπει να προκαλέση τήν μέριμναν τών άρμοδιωτέρων είνε ή σχέσις τών κατ' αντιμωλίαν αποφάσεων πρὸς τας ε-
Αντιμωλία **και εϋθύνην**
 ρήμην τοιαύτας. Έκ τών αριθμῶν, ους εις τό προηγούμενον φύλλον παραθέσαμεν περι τών εργασιῶν τών εν Αθήναις δικαστηρίων κατά τό 1905 καταφαίνεται ότι εν τών 1890 αποφάσεων άς εξέδοτο τό Έφετεϊον, αι 782 ήσαν ερήμην, εκ δε τών 8443 άς εξέδοτο τό Πρωτοδικεϊον αι 2747 ήσαν ερήμην και εκ τών 8122 άς εξέδοντο και τά τρία Ειρηνοδικεϊα αι 3548 ήσαν ερήμην, ύπερ σημαίνει ότι τό τρίτον, ίσως δε και πλέον, τών εκδιδομένων υπό τών πολιτικῶν δικαστηρίων αποφάσεων αντιπροσωπεύουσιν αι ερήμην, εξ ου επίσης παρεπέται ότι ή υπόθεσις ήν ο διάδικος προτίθεται να χειρισθῆ στρεψοδικως δύναται να διέλθῃ ακινδύνως δια δέκα τό ολιγώτερον ερημοδικῶν. Πρὸ της τοιαύτης καταστάσεως νομίζομεν ότι συνδυασμῶς τις προκαταβολῆς χρηματικῶν τινῶς πο-

σοϋ ή άλλος τις περιορισμῶς είνε ένδεδειγμένος ύπ' αϋτης της ανάγκης του πέραςτος τών δικῶν.

Η κατάσταση εις ήν ύπό έποψιν ουχί πλέον καθαρῶς, άλλὰ άνωρωπισμοϋ, περιήλθον τελευταίον πρό πάντων, δικαστικά τινα τών **Ζουζαίται Ζολά** θηῶν γραφεία, μεταξϋ τών όποίων προεζάρχουν τά τών Ειρηνοδικεϊων, είνε τοιαύτη, ώστε μόνον δεινότης περιγραφική ενός Ζολά ήτο δυνατόν να παράσχη άμυδράν τινα εικόνα. "Αν όμως, αντί του μεγάλου τούτου της Γαλλίας άριστοτέχνου της γραφίδος ανέλαμβανε τό έργον εις "Ελληνα ύπουργός και ως άλλος Ηρακλής έπετύγγανε τόν καθαρῶς τής τόσης κόπου, ήτις κατεμάλυνεν ήδη και γραφειακκά άρχεϊα και εύρετήρια, τό πρῶγμα και εύκαίον και πρακτικώτερον θα ήτο.

Ηραϊσις και πάλιν ο άπαίσιος, ο δικαστικῶν χαρακτηρας και δεσμεύων συνειδήσεις και ύποτάσεων άνδρας, χορίς τῶν Ειρηνοδικῶν και γραμματέων Ειρηνοδικεϊων. Τριῶν μόλις εβδομάδων αριθμει βίον ή εφημερίς ήμῶν και εξ μέχρι της χθες ελάβομεν επιστολάς Ειρηνοδικῶν ύποδεικνύοντων εις τήν διεκπεραιώσιν ήμῶν τας νέας ένεκα της μεταθέσεως των διευθύνσεις. Ο άμφιβάλλον άς άναγινώσκη τακτικώτερον τήν Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ελεύθερα δε και τά σχόλια, άφου πᾶσα περι διορθώσεως έλπις χιμικρική.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τό δικαστήριο τών συνόδων του Κακουργιοδικεϊου Αθηνῶν δια τήν σύνοδον του Φεβρουαρίου, καθ' ήν συζητηθήσεται ή δίκη της δολοφονίας του άεμνήστου Δηλιγιάννη, άποτελέσθη υπό του Έφετου Αθηνῶν κ. Σ. Τσαγγῆ ως Προέδρου και τών Πρωτοδικῶν κ.κ. Α. Ζηλήμονος και Π. Βλάχου ως συνόδων. Εισαγγελεὺς κατὰ τήν δίκην ταύτην τῷ παρακταῖ ὁ αντισαγγελεὺς τῶν Έφετῶν κ. Τσελος.

Τό αναγραφέν, ότι ή κατηγορία θα εχη συνεπικουρον και πολιτικῶς ενάγοντα είνε άπολύτως άνακριβές.

Τοὺς νόμους δεῖ τηρεῖν και τούτους ισχυροὺς ποιεῖν τοὺς δικάζοντας· μετὰ γὰρ τούτων οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν πορίσιν εἰ δὲ μὴ, λέλνται πάντα, άνέοικται, ο βίος συγκέχρηται, τῶν πονηροτάτων και άναιδεσιῶτων ή πόλις μεστή γίνεται.

Δημοσθ. κατὰ Αριστογ.)

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΝΙΚΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ

Ο Κικέρων μετὰ τήν μάχην τῶν Φαρσάλων έκείνο τό όποιον εθρήνει ιδίως ήτο ή άπώλεια της ελευθερίας του δικανικου βήματος, και μετὰ πατριωτικού άλλους άναπολεῖ τας ήμέρας της ευκλείας του δικανικου βήματος εν Ρώμη.

Το Forum, από θεάτρον τουτο όπου νεζέλαμπε τό δαιμόνιον πνεϋμα, άξιον να γνητεύη τήν αισθητικότητα τών «Ελλήνων και τά ὄτα τῶν Ρωμαίων» και τό όποιον κατηύγαζεν ή φωνή τῶν άριστοτεχνῶν του λόγου χειριστῶν, εκλεισε πλέον τας πύλας.

Ο Καίσαρ κατήγγησε μετὰ τῶν άλλων και τήν ελευθερίαν του δικαστικού βήματος!

Άλλ' ή ελευθερία του δικανικου βήματος δέν κινδυνεύει και άπόλλυται μόνον όταν οι Καίσαρες νικῶσι τούς Πομπηίους, άλλὰ και όταν πολιτεϊαι, εξηθρωμέναι και κακοδιοικούμεναι, άναθέτωσι τήν παραφυλακήν του ιερού τούτου δικαιώματος εις χείρας άξέστους και άνελευθέρους, όταν ή διαχείρισις της δικαστικῆς εξουσίας καταπίπτει εις χαρακτηρας μικρούς και συντριβομένους υπό τό βάρος του μεγαλείου του αξιώματος.

Ο δικαστής ο διευθύνων τήν συνεδρίασιν και από του όποιου εξαρχεται ή ελευθερία του λόγου, και της συζητήσεως δέν έχει μόνον τήν υποχρέωσιν όπως δια επιδεξίως τροπῆς της συζητήσεως, ή αλήθεια εναργέστερον προκύψῃ εις τήν κρίσιν του δικαστοϋ και του ακροατηρίου, ύπερ είνε κοινωνική ανάγκη και τουτο να πεισθῆ περι του δικαίου της κρίσεως σοϋ δικαστηρίου, άλλὰ έχει και τήν αποστολήν, τήν μεγάλην και ιεράν, όπως προστατεύη τήν ελευθερίαν του δικανικου βήματος. Και ουτε αϋτός να προδώσῃ τήν μεγάλην αρχήν, ής ετάχθη υπό της πολιτείας ὄπλος φρουρός, ουτε άλλοι και κατὰ κεραϊαν να μειώσωσι τά δικαιώματα και τήν ελευθερίαν τών δικαζομένων, και τήν σεμνότητα της διεξαγωγῆς της συζητήσεως.

Διά τουτο εν εκάστη δίκη δέν κρίνεται μόνον ή υπό συζητήσιν υπόθεσις, κρίνονται αϋται αι ελευθερία ενός τύπου, και άρκει μία επίσκεψις εις δικαστήριον συνεδριάζον, μία ακρόασις μιᾶς δικαστικῆς συνεδριάσεως, δια να δώσῃ εις τόν επισκέπτην και ακροατήν τήν εικόνα της διοικήσεως, άλλὰ και της πολιτικῆς άναπαύσεως ενός τύπου.

Διά τήν σεμνότητα τῶν συζητήσεων τῶν δικαστικῶν συνεδριάσεων παρ' ήμῖν, δέν συντρέχουσι βεβαίως τά δικαστικά κατὰστήματα, άλλ' ενίοτε όμως ουτε οι

διευθύνοντες τας συνεδριάσεις σέβονται τήν ελευθερίαν του λόγου και τά δικαιώματα τῶν δικαζομένων. Αναγινώζομεν ότι ή αρχέγονος ὀργανωσις τῶν δικαστηρίων επιβάλλει εις τούς διευθύνοντας τας δικαστικῆς συνεδριάσεις, ως εκ συρροῆς τῶν υποθέσεων, ταχύτητα εις τήν διεξαγωγήν τῶν συζητήσεων. Άλλ' ως επι τό πολὺ οι πρόεδροι και προεδρεύοντες ουτε ίσοι είνε πρὸς ὄλους τούς υπερασπιστάς, ουτε άξιοι φύλακες της ιερᾶς κληρονομίας, ής ετάχθησαν, μετὰ τούς ενόπλους πρὸς άπόκτησιν άγῶνας, ειρηνικοί φρουροί, της ελευθερίας του δικαστικού βήματος.

Άλλ' έκείνο ύπερ ιδίως πληγῶνει, είνε ή ανισότης πρὸς τούς άγορευόντας, ή πρὸς τούς νεαροὺς και άσημους της σημερον δικηγόρους, ουχί ενθαρρυντική στάσις τῶν προεδρουόντων, και ή άνοχή πρὸς τούς προνομιοϋχοις και ισχυροὺς.

Ο δεῖνα ισχυρός της ήμέρας προσλαμβανόμενος συνήθως άντι εκατονταδράχμου δια τήν παράστασιν, δύναται να φλυαρή επί ὤραν, ενῶ ο άτυχῆς τάδε ο νεαρός και άσημος της σημερον, ο μη έχων καμμίαν συγγένειαν και σχέσιν με κανένα εν ενεργεία ή μελλοντα ισχυρόν — ο "Ελληνα υπάλληλος ως ή γραία της παροιίας προσφέρει πάντοτε λαμπαδά και εις τόν "Αγιον Γεώργιον, άλλὰ και εις τόν υπό τούς πόδας του ίππου του σατανᾶν — οϋτος, διακόπτεται άνά πᾶν λεπτόν, με άξέστους, άλλ' ουχί σπανίως, με ήλιθίους, εκ του ασφαλούς, διακοπᾶς.

— Ορίστε... τελειώσατε, είνε ή φράσις της υποδοχῆς τῶν προεδρευόντων πρὸς τούς νεαροὺς και άγνώστους αϋτοῖς συνηγῶρους.

Και άνά πᾶν βήμα διακόπτεται δια κεραυνοβόλων διακοπῶν, αῖτινες συγχίζουσι τόν άπειρον άλλὰ και πεπειραμένον άγορευόντα.

"Εκαστος έχει ἴδιον τρόπον του σκέπτεσθαι και συναρμολογεῖν και εκφράζειν τας ιδέας του, ή επιμονή δε τῶν πλείστων προεδρευόντων όπως ο άγορευῶν κανονίξῃ τόν τρόπον της άγορευσεως του, καθ' ήν μέθοδον σκέπτεται και θέλει ο προεδρευῶν, είνε εντελῶς παράλογος.

«Αἱ διακοπαί, λέγει ο Dupin, είνε πάντοτε άτοποι, άλλὰ και επικίνδυνοι, διότι: ή θα αναγκάσωσι τόν συνήγορον να ὀμολογήσῃ τι, ύπερ είνε επιβλαβές δια τόν πελάτην» — και τό όποιον, προσθέτομεν ήμεῖς, δύναται να μη είνε και αλήθες — «ή αν δέν του ερχεται πρόχειρος ή απάντησις θα ταρχηθῆ, εις βλάβην της υπερασπίσεως» και επιπροσθέτει, «Πρέπει ή υπεράσπισις να είνε ελευθέρη, εντελῶς ελευθέρη, άνευ διακοπῆς».

νῶν επέβαλεν ως αναποφεύκτους, άλλυτε δε εντός του πρῶην μαγειρείου σκοτεινοτέρου του διαδρόμου.

Εἰς μάτην θ' αναζητήσῃ τις εκεί, επιδέσμους ή απολυμαντικά και αντισηπτικά φάρμακα ή χειρουργικά εργαλεία.

Ταῦτα πάντα ή εκάστοτε διοικοῦσα τὰ της δικαιοσύνης αρχή, τά θεωρεῖ περιττά.

Και ενῶ δέν επιτρέπεται εις τόν ιατρόν ν' ανοίξῃ τραῦμα, ἐφ' ου ὑπάρχει επιδέσμος, χωρίς να εχη πρόχειρα τά μέσα της ανανέσεως του επιδέσμου, εις τόν σκοτεινόν θάλαμον της Εισαγγελίας Αθηνῶν, βλέπει τις, τόν αϋτόν επιδέσμον τιθέμενον και πάλιν επι του τραύματος και τόν τραυματίαν εξεταζόμενον ὄρθιον, χωρίς να ὑπάρχῃ εν κάθισμα δια στήριχθῆ ο δυστυχῆς οϋτος.

Ὡς να μη ήκει δε ή ελλειψις πασηάντισηπτικῆς ούσιας, θα παρατηρήσῃ τις τήν ελλειψιν και αϋτοϋ του ὕδατος, ο δε άτυχῆς ιατρός, ο βυθίσας τας χείρας του εις τό αίμα και τήν πληγήν, άλλαχου πρέπει να αναζητήσῃ τά μέσα, όπως αποπλύνῃ αϋτάς.

Και ίσως ήδύνατό τις να εἴπῃ ότι προκειμένου περι άπλών τραυματισμῶν ή ελλείψις τῶν επιστημονικῶν μέσων,

ατελής ιατροδικαστικῆ εξέτασις, δέν δημιουργεῖ μεγάλην βλάβην εις τήν ποινικὴν δικαιοσύνην. Αλλά μήπωςκαταβάλλεται μεγαλύτερα μέριμνα εις τήν εξέτασιν επι σοβαρωτέρων αδικημάτων; Επιβιασμοϋ, εν παραδείγματι, μη ὑπαρχούσης ειδικῆς κλίνης, ή υπό εξέτασιν βιασθεῖσα ή και πολλάκις δῆθεν βιασθεῖσα, εξαπλοῦται εις τήν επιμηκη τραπέζαν του μαγειρείου. Πρὸς ὑποστήριξιν της κεφαλῆς της, αναστρέφεται μία καθέκλα, ής τό ερεισινωτον χρησιμευει ως προσκεφάλαιον εις τήν άτυχῆ εκείνην ὑπαρξιν, ήτις άφου προσέφερεν ως έδραμα εις τόν διαφθορέα, ότι εἶχε πολύτιμον, νῦν τίθεται και πάλιν επι τραπέζης μαγειρείου, ως τροφή εις τήν άδιαφορίαν της Πολιτείας. Εκεί εξηπλωμένη ταλανίζεται και στεναζει. Ίνα εκ της εξετασεως εκείνης γεννηθῆ ή σύγχυσις και τό αδιέξοδον.

Εν τέλει άφου ο ιατροδικαστής της Εισαγγελίας εκτέλεσῃ τήν ὑψηλήν ταύτην λειτουργίαν, έχει πλέον τήν υποχρέωσιν να συντάξῃ τήν ιατροδικαστικὴν έκθεσιν του.

Αλλά και καθίσματα και γραφεία, και μελανοδογεῖα ὄλα είνε κατελιμμένα από τούς λοιπούς υπαλλήλους της

Εισαγγελίας. Δια τόν ιατροδικαστήν δέν παραχωρεῖται ουδεμία θέσις, άλλὰ και ουδέ εν φύλλον χαρτου, εις οϋτινος τήν επαίρειαν θα τραπῆ από υπαλλήλου εις υπάλληλου.

Μετ' άρκητῆν ταλαιπωρίαν, αν παραχωρηθῆ ο χαρτης, ή εκθεσις θα συνταχθῆ κυριολεκτικῶς επι του γυνατος άλλως θα επιφυλαχθῆ εν συντάξῃ αϋτην κατ' οίκον, όπου τήν διατύπωσιν της εκθέσεως περι ενός τραυματίου, συντρέχουν και υποβοηθοῦν, ὄλα αι ασφειδς άναμνήσεις και συγκεχυμένοι παρατηρήσεις της εξετασεως πλειόνων τραυματιῶν της ήμέρας εκείνης ή και προηγούμενων ήμερῶν, και δὴ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ώστε να διενεργῆται άλληλόχρεως λογαριασμός τραυματῶν, μεταξϋ τῶν πληρωθέντων, και τό τραῦμα τό χθες επενεχθεν δια ράβδου εις τήν κεφαλήν του Α, να τό άνευρίσκη τις, κατὰ τήν εκθεσιν πάντοτε, εις τό κρανιον του Β, οστις πράγματι όμως εἶχε τήν άτυχίαν μόνον εις τόν θώρακα να πληρωθῆ δια μαχαιρας πρὸ πέντε ήμερῶν.

Δυστυχῶς ως συμπλήρωμα του εκ τῶν άνωτέρω αῖτιών ιατροδικαστικῶν κινδύνου συντρέχει πολλάκις και ή ανικανότης του ιατροϋ, πρὸς ενεργείαν εξετα-

σεως και σύνταξιν ιατροδικαστικῆς έκθέσεως. Έκ της επιστημονικῆς επικρίσεως της δημοσιευθείσης εις τό φύλλον της 15 Δεκεμβρίου 1905 του ένταϋθα εκδιδομένου εγκριτου περιοδικου «Ιατρικῶς Μηνύτωρ» αποσπῶμεν τήν κάτωθι περικοπήν:

«Δέν δυναμέθα όμως να παρελθώμεν εν σιγῆ έκθεσιν ιατροδικαστικὴν εν ή ανεγράφετο «ότι κατὰ τήν γενουμένην νεκροψίαν, μεταξϋ τῶν άλλων εύρεθη και καρδια έμπεφυσμημένη» και έτέρων εκθεσιν εν ή ανεφέρετο «δια της δακτύλου εξετασεως δέν άντελήφθημεν ακιμορραγίας.» Τοιαῦται εκθεσεις αναγινωσκόμεναι εκθέτουσι τόν ιατρικόν κόσμον και φανερώνουσι τήν επικρατοῦσαν άτυχῶς ήμμάθειαν ή και τήν άγνοίαν περι τῶν διατύπωσιν ὀρισμένων και πασιγνώστων πραγμάτων.»

Και οὔτω, ενῶ ή δικαιοσύνη αναμένει τας ιατροδικαστικῆς εκθεσεις ως δέσμην φωτεινῶν ακτίνων, ο σκοτεινός θάλαμος της Εισαγγελίας Αθηνῶν, εκπέμπει εις τ' ακρατηρια δεσμῶν άμφιβολιῶν και αντιφάσεων, αῖτινες σύρουν τήν Ποινικὴν Δικαιοσύνην εις τό χάος.

(Έπειται τό τέλος)

Μία άλλη συνήθης διακοπή των προσδρευόντων είναι :

— Είναι περιττή ή ιστορία. Ποιον είναι το ζήτημα ;

Αλλά ποιον ζήτημα είναι δυνατόν να κριθή χωρίς να δοθῇ τὸ ιστορικὸν τῆς ὑποθέσεως χωρίς να καθορισθῶσι τὰ οὐσιώδη σημεῖα αὐτῆς ; Ὁ νόμος ἔχει νοῦν καὶ σκοπὸν τὴν ἀπόδοσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸ ιστορικὸν τοῦ ζητήματος εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ δίδει εἰς τὸν δικαστὴν τὰ στοιχεῖα, ἵνα κρίνῃ ἂν εἰς τὸν νοῦν καὶ τὸ πνεῦμα ὠρισμένου νόμου εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθῇ ἡ ὠρισμένη περίπτωσις. Ὁ δικαστὴς δὲν εἶναι μηχανὴ νὰ κόπῃ ὁμοιομόρφους ἀποφάσεις. Ἐχει καὶ πρόπει νὰ ἔχη νοῦν καὶ ψυχὴν, καὶ ἀκούει καὶ κρίνει καὶ πρέπει νὰ κρίνῃ, μήπως ἡ ὠρισμένη ἐρμηνεία τοῦ νόμου, προστατεύει τὸν ἄρπαγα καὶ τὸν στρεψόδικον. Σπανιώταται εἶναι αἱ ἐναντίαι περιστάσεις καὶ εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀληθὴς δικαστὴς, ὀφείλει νὰ ἐπιζητῇ διέξοδον. Δὲν ἀντέχομεν ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ φέρωμεν ὡς παράδειγμα αὐτὸ τὸ τυπικότερον ζήτημα, τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐπιδόσεως. Καὶ ἐρωτῶμεν ὁ νοῦς τοῦ νόμου εἶναι νὰ προστατεύῃ τὸν στρεψόδικον τὸν μὲ τὸ δικόγραφον ἀνὰ χεῖρας, προσβάλλοντα τὴν ἐπίδοσιν, ἄνευ προτάξεως ζημίας, καὶ εἶναι περιττὴ ἡ ἀνάπτυξις τῆς οὐσίας ;

Εἶναι λοιπὸν τόσον μαροὶ καὶ λογολάτραι οἱ προσδρευόντες αὐτῶν τῶν ἀκυρωτικῶν Δικαστηρίων τῶν ἄλλων Κρατῶν, ὅπου ἡ ἀνάπτυξις τῆς οὐσίας ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου ἐπιτρέπει τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν τῆς πνευματικῆς ἰδιοφυίας περὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν νόμων ἐν σχέσει πρὸς τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν, καὶ ὅπου ἀκούονται ἀριστουργήματα τοῦ λόγου καὶ δικανικῆς ἐπιστήμης ;

Ἄλλ' ἡ ἐλευθερία τοῦ δικαστικοῦ βήματος δὲν ἔχει μόνον τὸν προορισμὸν τῆς κρίσεως ὠρισμένης ὑποθέσεως.

Εἰς ἐλευθεράς πολιτείας τὸ δικαστικὸν βῆμα, χρησιμεύει εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ εἰς ὠρισμένα κοινωνικὰ ζητήματα εἰς τὴν μὲρῶσι πεποιθήσεων καὶ ρευστῶν τῶν ὠρισμένων νομοθετικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἐκεῖθεν ἐμπνέεται ἡ πεποίθησις καὶ ἀγάπη τοῦ λαοῦ εἰς τὰς ἐλευθερίας του, ὅταν ὁ δικηγόρος τοῦ μικροῦ καὶ ἀσήμεου, τοῦ καταφυγόντος εἰς τὴν δικαιοσύνην ἐναντίον τοῦ ἀδικήσαντος ἰσχυροῦ καὶ πανηγυρικῶς, στιγματίζῃ τὴν ἀδικίαν καὶ καταστήσῃ αἰσθητὴν τὴν ἰσότητά των δικαιωμάτων.

Ἀπὸ τὰ δικαστικά βήματα ἀπήχησεν ἡ φωνὴ τῆς ἐλευθερίας καὶ εὖρεν ἡχὼ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πολιτῶν, ὅταν ὁ Γαμβέτα, ὁ Ἰούλιος Φάβρ, ὁ Ἰούλιος Φερύ, ἠγωνίζοντο κατὰ τῆς δεσποτείας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ βήματος ἐμορφώθησαν οἱ πολιτικοὶ ρήτορες, οἵτινες ἀπετέλεσαν καὶ ἀποτελοῦν τὴν δόξαν τῆς Γαλλίας.

Ἀκόμη προχθὲς εἰς δίκην σοσιαλιστῶν ἐν Γαλλίᾳ, ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ βήματος ἀνεπτύχθησαν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ, σοσιαλιστικαὶ καὶ ἀναρχικαὶ ἀκόμη θεωρίαι, καὶ ἐπιστολαὶ ἀκόμη μαρτύρων, μὴ προσελθόντων ἀνεγνωσθησαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἐπιδοκιμάζουσαι τὰς πράξεις τῶν κατηγορουμένων. Διότι οἱ δικασταὶ ἔχουσι πλήρη ἀντίληψιν ὅτι ἐτάχθησαν ἐκεῖ φρουροὶ ὠρισμένων ἐλευθεριῶν, ὅτι ἡ Πολιτεία τοὺς ἀνεγνώρισεν ὡς ἰδίαν ἐξουσίαν καὶ ἐξησφάλισεν αὐτοὺς, ἀκριβῶς ὅπως προστατευθῶσιν αἱ ἐλευθερίαι ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τῆς διοικήσεως, ὅπως προστατευθῇ ἡ ἐλευθερία τῆς ιδέας καὶ τῆς κρίσεως.

Ὤρισμένα άτομα καὶ τάξεις δύνανται νὰ ροδῶνται τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' αἱ κοινωνίαι διὰ ταύτης ζῶσι καὶ προοδεύουσι.

Ἴνα τί εἰς τὴν ἑρᾶν κοιτῆρα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῆς ιδέας, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνεπλάσθη ὁ λόγος, ὅπου ἡ ἀρμονία καὶ γλαφυρότης αὐτοῦ ἀνεπτύχθη εἰς λατρείαν θρησκείας ὅπου τὸ δικανικὸν βῆμα ἐκλείσαν ἀριστου-

ρήματα τῆς διανοίας καὶ τοῦ λόγου, τὰ ὅποια ἀκόμη καταυγάζουσιν τὴν χώραν ἣτις ἐγέννησε τοὺς ἀθανάτους ἱεροφάντας τῆς θρησκείας τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ, ἵνα τί ἡ τόση περιφρόνησις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ δικαστικοῦ βήματος, τὸ ὅποion ἄνευ παραδόσεως καὶ ἐγυμνάσεως, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνυψωθῇ ; Διατί ;

Διότι δὲν καταπίπτουσιν οὐδὲ συντρίβονται αἱ ἐλευθερίαι τῶν λαῶν διὰ τῆς σπάθης μόνον καὶ τοῦ σιδήρου. Ἡ ἀναλγησία, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἠθικὴ κατὰπτωσις, ἡ ἔλλειψις πάσης ὑψηλῆς ιδέας καὶ παντὸς ἰδανικοῦ, ἡ ὑποβίβασις ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων καὶ ὅλων τῶν ἀξιομάτων εἰς μισθοδοτικὰ ἀπλῶς ἐπαγγέλματα, ἀποτελοῦσιν διὰ τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν ἐχθροὺς μᾶλλον ἀδυσωπήτους καὶ μᾶλλον ἐπιφρόβους τοῦ κατακτητοῦ.

Λουκάς Νάκος
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Τὸ δικαίωμα ὑπερ ἀνήκει ἐκ τοῦ νόμου εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ κολάζειν τὰ τέκνα των χάριν σωφρονισμοῦ ἀνήκει καὶ εἰς τὴν μητρίαν ; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἔδωκεν ἀποφατικὴν ἀπάντησιν τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γερμανίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 373 τοῦ 1905 ἀποφάσεώς του.

Προπαγάνδα ἀληθῆς ἤρχισε ἀναπτυσσομένη ἐν Ἐυρώπῃ, ἰδιαίτατα δὲ ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἐν ταῖς συναλλαγματικαῖς, ὁ ὅποιος θεσμός, κατὰ τοὺς πολέμους αὐτοῦ, εἶναι αὐτόχρονα ἀναχρονισμὸς μὲ τὰς διατυπώσεις του τὰς σχολαστικὰς καὶ ταῦς κινδύνους τῆς ὑλικῆς οὐσίας ἀπειλοῦνται ἐκ τοῦ μὴ συντάξεως ἢ τῆς ἐλαττωματικῆς συντάξεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ. Αὐτὸς ὁ μέγας Dernburg καὶ ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου καὶ δι' ἰδιαιτέρας μελέτης κατεδίκασε τὸν θεσμὸν τοῦτον ὡς ἄσκοπον ἐντελῶς καὶ ὡς ἀποτελοῦντα σκόπελον εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐμπορικῶν καὶ τραπέζικων ἰδιῶ συναλλαγῶν.

Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς.— Συζυγικὴ ἔνωσις. Σχέδιον ἀποκτίσεως κοινῶς ἰσχυρότων δι' ἀπάσας τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας νόμων, ὅσον ἀφορᾷ τὸν γάμον καὶ τὸ διαζύγιον. Ὁ πρόεδρος τῆς ἀμερικανικῆς συμπολιτείας Ρουζβέλτ, ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ κοινούς τοὺς διέποντας τὸν γάμον καὶ τὸ διαζύγιον νόμους, δι' ἀπάσας τὰς χώρας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐζήτησε πειρὰ τοῦ Κογκρέσου τὴν σύνταξιν στατιστικῆς τῶν γάμων καὶ διαζυγίων ἀπὸ τοῦ 1886.

Οὐδαμῶς πράγματι ἡ νομοθεσία ἡ διέπουσα τὰς γαμικὰς διαφορὰς εὐρίσκειται ἐν τοιαύτῃ καταστάσει συγχύσεως καὶ ἀντιφάσεως ἢ ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις τῆς Βασιγιτῶνος οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν διαφορῶν πολιτειῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν δικανόνησιν τῶν ζητημάτων τούτων. Δυσχερὲς ἐπομένως τὸ ζήτημα καὶ πρὸς τὸ πρῶτον ὁ κ. Ρουζβέλτ περιορίζεται εἰς τὸ νὰ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος.

Λιὰ νὰ λάβῃ τις ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ ἐπικρατοῦντος χάους ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐν ταῖς ἠνωμέναις πολιτείας ἀρκεῖ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν νομοθεσίαν τῶν διαφορῶν τούτων πολιτειῶν.

Ὁ γάμος μεταξὺ λευκῶν καὶ μαύρων ἀπαγορεύεται εἰς τριάκοντα εἴς πολιτείας ὁ μεταξὺ λευκῶν καὶ κινέζων εἰς εἴς καὶ ὁ μεταξὺ λευκῶν καὶ Ἰνδῶν εἰς τέσσαρας.

Ἡ σπουδαιότερα ὁμῶς σύγχυσις ἐπικρατεῖ ὅσον ἀφορᾷ τὴν νομοθεσίαν τὴν διέπουσαν τὸ διαζύγιον. Ἐξ ἄκρου ἀντιθετος ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς Νοτίου Καρολίνας τῆς μὴ ἐπιτροπευτοῦ τοῦ διαζυγίου καὶ τῆς πολιτείας Νεμπράσκα ἐνθα ἰσχύουσιν ἐπτὰ λόγοι διαζυγίου οἱ μὲν πλεον ἀλλόκοτοι τῶν δὲ. Εἰς τέσσαράκοντα τρεῖς πολιτείας ἡ «σκληρότης»

εἶναι λόγος διαζυγίου. Ἄλλ' ἴδωμεν πῶς ἐρμηνεύεται ὁ ὅρος «σκληρότης» : Ἐν Ἀλαμπάμα σημαίνει «οἰκίαν μὲ κίνδυνον ζωῆς ἢ υγείας». Ἐν Καλιφορνίᾳ «σωματικαὶ ἢ ψυχικαὶ βλάβαι». Ἐν Ἰλλινόια «ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς». Ἐν Ἀρκανσᾷ, Μισσουρί, Πενσυλβανίᾳ Οὐτὰ «ζωὴ ἀνυπόφορος» «ψυχικὴ βίασιν» κλπ., κλπ. Ὡς τις εὐκόλως παρατηρεῖ, ἡ ἐρμηνεία ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐλαστικὴ.

Εἰς τέσσαράκοντα πολιτείας ἡ καταδίκη εἰς ἀτιμωτικὴν ποινὴν εἶναι λόγοι διαζυγίου.

Εἰς ἀπάσας τὰς πολιτείας, ἐκτὸς δύο, ἡ ἐγκράτεια τῆς συζυγικῆς στέγης εἶναι λόγος διαζυγίου, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς εἴκοσι καὶ μίαν πολιτείας ἀρκεῖ ἓνος ἔτους ἀπουσία, εἰς δώδεκα ἀρκουσι δύο καὶ εἰς ἄλλας δώδεκα ἀπαιτοῦνται τριῶ, τέλος εἰς δύο πολιτείας ἀπαιτοῦνται πέντε ἔτη ἀπουσίας.

Ἡ χρονία μέθη εἶναι ὡσαύτως λόγος διαζυγίου μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς δώδεκα πολιτείας ἀρκεῖ νὰ μεθύσκηται τις τακτικῶς ἐπὶ ἓν ἔτος, ἄλλαχοῦ ἐπὶ δύο ἔτη καὶ τέλος εἰς ἄλλας πολιτείας ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη.

Εἰς πάντα τὰ ἀνωτέρω προσθέσατε ὅτι ὁ πολίτης τῶν ἠνωμένων πολιτειῶν καθ' ἣν περίπτωσιν ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπεκφυγῇ τὰς σπανίας διατάξεις αἰτινες ἀπαγορεύουσιν αὐτῷ τὸ διαζύγιον, οὐδὲν ἔχει νὰ πράξῃ ἢ νὰ μεταβῇ καὶ ἐκλέξῃ κατοικίαν ἐπὶ τινος μῆνης εἰς γείτονα πολιτείαν ὅπως ἀποκτήσῃ τὸ ποθούμενον καὶ μετὰ πάντα ταῦτα ἐννοήσατε τὸν λόγον δι' ὃν καταπληκτικῶς αὐξάνουσι τὰ διαζύγια ἐν Ἀμερικῇ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Ἰδοὺ ἐπομένως ὁ λόγος δι' ὃν ὁ πρόεδρος κ. Ρουζβέλτ, κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, συγκινεῖται ἐπὶ τοῖς γενομένοις καὶ ἐτοιμάζεται εἰς λήψιν δραστηρίων μέτρων.

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΕΝ ΤΗ ΠΟΙΝ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα οὐδὲ καὶ κατὰ τὴν σύνοδον ταύτην τῆς Βουλῆς πρόκειται νὰ ληφθῶσι γενναϊότερα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῶν ἀπειρῶν ἀτελειῶν ἐκ τῶν ὁποίων πάσχει ἡ δικαιοσύνη. Τὰ ἐν ὄψῃ ὑποβληθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ νομοσχέδια εἰσὶ δύο, εἴς ὧν, διὰ μὲν τοῦ πρώτου μεταρρυθμίζονται αἱ διατάξεις τοῦ άρθρου 201 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ τοῦ Νόμου ΧΚΓ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877, ὑποχρεουμένων τῶν ἀνακριτῶν καὶ εἰσαγγελέων νὰ ζητῶσι τὴν γνώμην τῶν οικείων δικαστικῶν συμβουλίων, ὅπουτάν πρόκειται νὰ καταλίπωσιν χάριν ἀνακρίσεων τὴν ἑδραν των, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου εἰσάγονται περιορισμοὶ τινεὲς, ἀρκετὰ ἀτελεῖς εἰς τὴν ἐρήμην ποινικὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς.

Τὸ πρῶτον τῶν νομοσχεδίων εἶναι ταμεικῶν ἀποκλειστικῶς, ὡς εἴς αὐτῆς τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως καταφανέταται, καθ' ἣν τὰ χάριν ἀνακρίσεων ὀδοπορικῶν τῶν ἀνακριτῶν καὶ εἰσαγγελέων ἐξοχουῦνται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀνεληθόντα κατὰ τὸ λῆξιν ἔτος εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 140 χιλιάδων. Διὰ τοῦ δευτέρου, αἱ εἰσαγόμεναι εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς ἐρήμην δικαιοσύνης καινοτομίαι εἶναι ἐλάχισται καὶ ἀνάξισαι δύναται τις νὰ εἴπῃ πρακτικῆς σημασίας, τοιαύτης, οἶκν ἦτο καιρὸς νὰ ἀναμνήνῃ τις μετὰ πείραν πικρῶν τῶν ἐτῶν καὶ μετὰ κατάχρησιν τύσην βίου μέσου τῆς ἀνακοπῆς.

Ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ ἀποκλείεται εὐτυχῶς, ἢ δὲ εἰσαγόμενῃ γενναϊότερα καινοτομία εἶναι ἡ μεταρρυθμίσις τῶν διατάξεων περὶ ἐπιδόσεως τῶν κλήσεων εἰς τοὺς κατηγορουμένους καὶ τοὺς μάρτυρας, ὅπως ὡστε ἀποκλείεται τοῦ λοιποῦ τὸ θέμα τῆς ἐκδικάσεως ἐρήμην ὑποθέσεων καθ' ἃς κατηγοροῦμενοι καὶ μάρτυρες οὐδὲ καὶ ἀπωτάτην εἶχον εἴδωσιν, παρὰ τὰ διάφορα τεμάχια τοῦ

χάρτου τῶν διαφορῶν τῆς Εἰσαγγελίης κλητῆρων, τὰ βεβαιουντα περὶ τοῦ ἐναντίου.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Κύριον Ἐμμ. Μ. Πειραιᾶ. Ἐὰν ἡ μελέτη σας εἶναι σύντομος εὐχαρίστος. Κύριον Γ. Μουρ. Πάτρας. Πολὺ γνωστὰ πράγματα ἐπαναληφθέντα ἀπειράκις. Μελέτη περὶ ἐγκληματικότητας ἐν Ἑλλάδι προϋποθέτει στατιστικὴν ἀκριβή, ἣς ἄνευ ἀριστολογουμένων. Κύριον Χ. Κ. Καλάμας. Ἐγγυώμενος διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν. Ἀτυχῶς τῆς Δικαιοσύνης ὁ κύκλος εἶναι στενὸς διὰ τὰ ἀποσταλέντα. Κύριον Γ. Σκουτέρον Κόρινθον. Ἐλήφθη μέριμνα διὰ τοῦ Πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων.

Περιορῶν ἐνταῦθα. Τὰς νομικὰς σας ἀπορίας προέλαβον ἤδη τὰ πράγματα. Ὁ κ. Α. Γαρουφαλίας ἔλαβε μέρος ὡς πρωτοδίκης ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς παρελθούσης Τετάρτης τοῦ τμήματος τῶν Ἐφέσεων, ὅπερ σημαίνει, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐκ τοῦ νόμου κώλυμά τι. Ὡς πρὸς τὴν ἄλλην ἐρώτησίν σας, ἂν πρέπῃ νὰ λαμβάνῃ μέρος μέγιστο τοῦ πέρματος τῶν ἀνακρίσεων εἴμεθα οἱ ὁλιγώτερον ἀροῦδοι νὰ ἀπαντήσωμεν.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Μετατέθη ἐκ τῶν ἐν Κορίνθῳ δικαστηρίων εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Στυμφαλίας ὁ δικηγόρος κ. Ἰωάννης Κατσιμητῆς.

— Διορίσθησαν δικηγόροι, παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις πλὴν τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου οἱ κ. Κλέων Δ. Περιστερῆς, Ἀθανάσιος Ν. Καλαντζόπουλος καὶ Σπαι. Χ. Παμπούκης, παρὰ τοῖς ἐν Κορίνθῳ ὁ Χρήστος Α. Σοφιανόπουλος, καὶ παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ πλὴν τοῦ Ἐφετείου ὁ Κωνσταντῖνος Β. Δόσιος.

— Συνίσταται ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Θήρας καὶ τρίτον συμβολαιογραφεῖον ἐδρῶν ἐν Πύργῳ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Συμβολαιογραφεῖον Καλλιστῆς» καὶ διορίζεται συμβολαιογράφος ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ Βιδιάνος Μ. Ζάννος δικηγόρος.

Διὰ Β. Διατάγματος ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, ἀνεκλήθη τὸ ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου ε. ε. Β. Διάταγμα, μὴ ἐκτελεσθέν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς μεταθέσεις τῶν εἰρηνοδικῶν Χαριωνείας Τιμ. Κουλούρη εἰς Ἐλάτειαν, Ἐλατείας Ἰωάννου Παναγοπούλου εἰς Σπέτσας, Μάσσητος Δ. Ταλλιανδῶρος εἰς Ρεντίναν, Παλαμά Δ. Γκιρινιάτου εἰς Ἀγίλλειον, Ἀγίλλειου Α. Νουστράκη εἰς Παλαμά. Μαλευρίου Ἀρμ. Γραμματῆς εἰς Κατεζούρινα, Κατεζουρίνου Ἰ. Βασιλιάου εἰς Μαλεύριον, Ἀνάφης Β. Μαγκάκη εἰς Κέα, Κέας Θε. Εἰρήνη εἰς Καστορέιον, Ψωφίδος Ἀ. Σακελλαρίου εἰς Σελλασίαν, Φολεγάνδρου Ἰ. Ἀγγέλου εἰς Κάρυστον.

— Μετατέθησαν οἱ εἰρηνοδίκαι: Χαριωνείας Τιμ. Κουλούρη εἰς Νεβρόπολιν, ἀντὶ τοῦ Εὐθ. Καρύτση εἰς Κισσόιν, ἀντὶ τοῦ Γ. Φίλιου εἰς τὸ Κτμενίον, ἀντὶ τοῦ Γ. Καμπουκῆρα εἰς Σκύρον, ἀντὶ τοῦ Γ. Βάγιανη εἰς Ν. Φαρρά, ἀντὶ τοῦ Ἀρ. Δανιὴλ εἰς Λίμνην, ἀντὶ τοῦ Δ. Κόντη εἰς Ἀγίλλειον, ἀντὶ τοῦ Α. Νουστράκη εἰς Ρεντίναν, Μαλευρίου Ἀρμ. Γραμματῆς εἰς Καστορέιον, Ἀνάφης Β. Μαγκάκη εἰς Κάρυστον, Ψωφίδος Ν. Βίος εἰς Κροκείας, ἀντὶ τοῦ Π. Κωνσταντινίδου εἰς Σελλασίαν, Ἀργυροστόλου Π. Σπηλιώτης καὶ Μέσης Γ. Τυπάλδος Κοζάκης ἐναλλάξ. Παμῆσου Β. Κούρτης καὶ Καλαβρύτου Δ. Τσακούρας ἐναλλάξ Ἀθηνῶν β' Βορ. πλευρᾶς Ἰω. Νικολάου εἰς Ἄνω Σύρον, ἀντὶ τοῦ Ἰ. Μαρουλάκη εἰς Λαύριον, ἀντὶ τοῦ Δ. Χατζόπουλου εἰς Κόρινθον, ἀντὶ τοῦ Δ. Κλάδη εἰς τὸ Ἀθηνῶν β' Βορ. πλευρᾶς. Σκιάκου Δ. Χριστοδουλόπουλος καὶ Φαρίδος Σ. Κορωνάιος ἐναλλάξ. Ὀργυμενοῦ Θε. Σταθακόπουλος καὶ Πλαταμάδος Κ. Σοφριανόπουλος ἐναλλάξ. Ἀμφείας Π. Τονάρος εἰς Πεταλίειον, ἀντὶ τοῦ Ἰ. Θεοδορακάκου εἰς τὸ Καλλιδρομητῶν, ἀντὶ τοῦ Χρ. Λαμπροπούλου εἰς Ἀφειαν. Ἀβίας Δ. Δούσημης εἰς τὸ Πολυκοτσῶν, ἀντὶ τοῦ Γ. Βουῶνῃ εἰς τὸ Ραδοβιζίου, ἀντὶ Σ. Στάη εἰς Ἀβίαν. Ἀστρουσ Ἀθ. Παλασιόλογος εἰς Σκιάθον, ἀντὶ τοῦ Δ. Παπαγαλαάμπους εἰς τὸ Κλειστόρος Μυλάοντος, ἀντὶ τοῦ Β. Καρουτάκη εἰς Ἀστρος. Ἐρρύτου Ἰω. Βοακοτσώλης καὶ Καρούς Θε. Κουλουμπῆς ἐναλλάξ. Στυμφαλίας Γ. Γκούμας καὶ Ποτιδανίας Ἰω. Νικολίτσας ἐναλλάξ. Φαρσάλων Ν. Παπαϊωάννου εἰς Ἀγυῖαν, ἀντὶ τοῦ Γ. Μοσχολάου εἰς Κύμην, ἀντὶ τοῦ Π. Ζερβουλᾶκου εἰς Οἴτυλον, ἀντὶ τοῦ Ξ. Ἀποστόλου εἰς Φάρσαλα. Νεμέας Π. Κουσουλάκος καὶ Ἀλαγονίας Θε. Τσαρτόλιας ἐναλλάξ. Νουμφαλίας Κ. Οἰκονομίδης καὶ Γερωνθῶν Δ. Πετρεῖας ἐναλλάξ. Αἰτωλικοῦ Κ. Κωνσταντινίδου εἰς Θήσβην, ἀντὶ τοῦ Κ. Μπλάτση εἰς Ἐπίδαυρον Ἀργολίδος, ἀντὶ τοῦ Γ. Τσάκωνα εἰς Αἰδωνῶν Τριφυλίας, ἀντὶ τοῦ Γ. Παπαρμπαζῆ εἰς τὸ Πυλαριῶν, ἀντὶ τοῦ Ι. Χαλικιά εἰς τὸ Ἀπεραντίων, ἀντὶ τοῦ Α. Πίγκου εἰς Αἰτωλικόν. Μάσσητος Δ. Ταλλιανδῶρος εἰς Σπέτσας.